

În psalmi (II)

Sabat după-amiază

De memorat:

„³ Te laudă popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă. ⁴ Se bucură neamurile și se înveslesc; căci Tu judeci popoarele cu nepărtinire și povățuiești neamurile pe pământ.” (Psalmii 67:3,4).

Atunci când ne gândim la evenimentele finale, avem tendința să ne concentrăm pe fiarele și puterile din Apocalipsa. Bineînțeles, ele au un rol major, important. Altfel, Dumnezeu nu le-ar fi pus în Biblie ca noi să le înțelegem (vezi Apocalipsa 1:3). Profetia însă abordează și probleme cheie asociate cu: păcatul și suferința, judecata, lupta dintre bine și rău, natura dreptății și a nedreptății, persecuția și multe altele.

Aceste probleme sunt abordate și de psalmi, cu mare profunzime, explorând aproape toate emoțiile umane posibile – de la deznădejde întunecată la bucurie nestăpânită. Vedem cum poporul Israel se pregătește de luptă împotriva forțelor întunericului. Citim despre persoane care se luptă să înțeleagă de ce Dumnezeu nu abordează răul mai direct și mai prompt, o întrebare pe care, fără îndoială, ne-am pus-o cu toții. Suntem îndrumați către sanctuar pentru răspunsuri și există, de asemenea, apeluri repetate la statutul lui Dumnezeu de Creator. Nu sunt acestea probleme și întrebări cu care și noi, în contextul nostru de astăzi, ne luptăm? Bineînțeles că sunt – motiv pentru care vom continua să studiem cartea Psalmii pentru a afla mai multe despre aceste adevăruri cruciale.

Duminică, 25 mai

Un ajutor foarte prezent în necazuri

- 1. Ce mesaj de speranță putem extrage din Psalmul 46, în mijlocul agitației vieții de acum și știind ce se va abate asupra pământului în marea luptă din zilele sfârșitului?**

Psalmul 46

¹ Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.

² De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor.

³ Chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării și s-ar ridica până acolo de să se cutremure munții. – (Oprire)

⁴ Este un râu, ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu, sfântul locaș al locuințelor Celui Preaînalt.

⁵ Dumnezeu este în mijlocul ei: ea nu se clatină; Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor.

⁶ Neamurile se frământă, împărățiile se clatină, dar glasul Lui răsună, și pământul se topește de groază.

⁷ Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi. – (Oprire)

⁸ Veniți și priviți lucrările Domnului, pustiirile pe care le-a făcut El pe pământ.

⁹ El a pus capăt războaielor până la marginea pământului; El a sfărâmat arcul și a rupt sulița, a ars cu foc carele de război. –

¹⁰ „Opriți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu: Eu stăpânesc peste neamuri, Eu stăpânesc pe pământ.” –

¹¹ Domnul oștirilor este cu noi. Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi.

Psalmul 46 pare să facă referire la o temă pe care o găsim în Epistola către evrei: *existența a ceva mai bun*. Isus Hristos este *mai bun* decât marele-preot pământean, jertfa Lui este *mai bună* decât toate jertfele animale, iar sanctuarul ceresc este *mai bun* decât ilustrările care au existat pe pământ. Acest psalm are însă o abordare diferită. Autorul nu pune lucruri bune în contrast cu lucruri mai bune, ci pune în paralel o lume răzvrătită – și consecințele teribile ale acestei răzvrățiri – cu perspectiva lucrurilor mai bune pe care Dumnezeu le are în plan pentru noi.

Fără îndoială acest psalm este plin de speranță și de făgăduința că până și în mijlocul pustiirii, încercărilor, suferinței și războaielor cu care ne confruntăm, în cele din urmă ne vom găsi liniștea și vom cunoaște faptul că El este Dumnezeu (Psalmii 46:10, BTF), convinși că într-o zi toate acestea se vor sfârși și că Dumnezeu va „fi înălțat pe pământ” (Psalmii 46:10, BTF).

De notat și ce scrie în versetul 2: „De aceea nu ne temem chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor.” Nu putem să nu ne ducem cu gândul la scenele care vor avea loc la a doua venire: „Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor” (Apocalipsa 6:14); la „venirea zilei lui Dumnezeu, [...] cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului” (2 Petru 3:12). Lumea noastră prezentă, cu toate relele care o însoțesc, nu va dura la nesfârșit, iar

mintea noastră de acum abia dacă poate cuprinde perspectiva în legătură cu ce va urma după aceea. Pentru moment însă, trebuie doar să rezistăm, să rămânem în credință și să ne ținem strâns de revelația lui Dumnezeu pe care o avem, în special prin jertfa Domnului Isus.

Oricât de rău ar sta lucrurile în această lume (și știm că vor sta și mai rău), ce speranță găsești în cunoașterea bunătății, puterii și caracterului lui Dumnezeu?

Luni, 26 mai

Speranță, în toiul agitației

Mare parte din limbajul cărții Psalmii este simbolic, dar, când are legătură cu resetarea finală a planetei noastre, avem puține motive să credem că este *doar* simbolic. Psalmul 46 ne reamintește că pământul fizic va fi profund afectat de revenirea lui Hristos. Dar nu doar stâncile și oceanul vor fi afectate, ci și nefastele sisteme de guvernare umană, care au cauzat atât de multă suferință de-a lungul mileniilor. În cele din urmă, toate aceste puteri și tot răul și suferința vor lua sfârșit pentru totdeauna.

2. Ce ne spune Ieremia 4:23-36 despre soarta acestei lumi, cel puțin până când vor fi „un cer nou și un pământ nou” (Apocalipsa 21:1) ?

Ieremia 4:23-36

²³ Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri, și lumina lor a pierit!

²⁴ Mă uit la munți, și iată că sunt zguduiți; și toate dealurile se clatină!

²⁵ Mă uit, și iată că nu este niciun om; și toate păsările cerurilor au fugit!

²⁶ Mă uit, și iată, Carmelul este un pustiu; și toate cetățile sale sunt nimicite înaintea Domnului și înaintea mâniei Lui aprinse!

²⁷ Căci așa vorbește Domnul: „Toată țara va fi pustiită; dar nu o voi nimici de tot.

²⁸ Din pricina aceasta, țara este în jale, și cerurile sus sunt întunecate; căci Eu am zis, am hotărât lucrul acesta și nu-Mi pare rău de el, nu Mă voi întoarce.

²⁹ La vuietul călăreților și arcașilor, toate cetățile fug; se ascund în păduri și se suie pe stânci; toate cetățile sunt părăsite, nu mai au locuitori.

- ³⁰ Și tu, pustiito, ce vei face? Te vei îmbrăca în cârmâz, te vei împodobi cu podoabe de aur, îți vei sulemenii ochii; dar degeaba te vei înfrumuseța: ibovnicii tăi te disprețuiesc și vor să-ți ia viața.
- ³¹ Căci Eu aud niște țipete ca ale unei femei în chinurile nașterii, țipete de durere ca la cea dintâi facere. Este glasul fiicei Sionului care suspină și întinde mâinile zicând: „Nenorocita de mine! Mor din pricina ucigașilor!”

Apocalipsa 21:1

- ¹ Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era.

Profețiile biblice ne arată ce se va întâmpla cu această lume. Viziunea din Daniel 7, de exemplu, ne arată o mare furtunoasă din mijlocul căreia se ridică națiunile lumii. Vânturile conflictelor suflă pe marea neamurilor (pământul), dând naștere la împărății lumești una după alta, fără ca vreuna dintre ele să poată rezolva problemele care afectează umanitatea. Liderii pământeni în care îndrăznim să avem încredere se dovedesc aproape întotdeauna la fel de păcătoși și de egoiști ca noi toți.

Niciunul dintre imperiile arătate lui Daniel nu s-a dovedit un cămin sigur pentru poporul lui Dumnezeu (deși unele au fost mai bune decât altele). Dar știm că avem cetățenie în împărăția lui Dumnezeu (Filipeni 3:20), iar sus, deasupra haosului de pe această planetă, se află un tron care nu poate fi mutat (vezi Ezechiel 1:26). Domnul Isus ne-a învățat că lumea va intra într-un haos și mai mare pe măsură ce ne apropiem de momentul revenirii lui Hristos (Matei 24), dar noi putem rezista prin credință, indiferent de starea planetei noastre, pentru că știm că Dumnezeu nu a pierdut controlul și că Își va respecta promisiunile: „Neamurile se frământă, împărățiile se clatină, dar glasul Lui răsună, și pământul se topește de groază. Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeu lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi” (Psalmii 46:6,7). Pe termen scurt, lucrurile nu merg prea bine și nici nu vor merge. Pe termen lung? Mulțumită Domnului Isus, va fi cu totul altceva.

Fără îndoială, lumea noastră pare haotică și scăpată de sub control. Cum te ajută profeția din Daniel 7, de exemplu, să vezi că în cele din urmă lucrurile se vor îndrepta pentru noi, dacă rămânem credincioși?

Sub picioarele Lui

3. Ce se spune în Psalmii 47:1-4 despre locul nostru, în final, în împărăția lui Hristos?

Psalmii 47:1-4

¹ Bateți din palme toate popoarele! Înalțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie!

² Căci Domnul, Cel Preaînalt, este înfricoșat: El este Împărat mare peste tot pământul.

³ El ne supune popoarele, El pune neamurile sub picioarele noastre.

⁴ El ne alege moștenirea, slava lui Iacov, pe care-l iubește.

Pe termen lung, viitorul este luminos. Până atunci, omenirea i-a cedat lui Lucifer stăpânirea asupra planetei, iar în momentul în care s-a prezentat la consiliul ceresc relatat în cartea Iov, Satana s-a lăudat că acest pământ îi aparține. „Domnul a zis Satanei: «De unde vii?» Și Satana a răspuns Domnului: «De la cutreierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el»” (Iov 1:7). Satana își declara *stăpânirea*; talpa piciorului era folosită în Antichitate pentru a reprezenta dreptul de proprietate. „Scoală-te, străbate țara în lung și în lat”, i-a zis Dumnezeu lui Avraam, „căci ție ți-o voi da” (Geneza 13:17).

4. Compară 1 Tesaloniceni 4:13-17 cu Zaharia 14:4 și observă unde va sta Domnul Isus. Care sunt cele două aspecte ale suveranității supreme a lui Hristos asupra acestei lumi?

1 Tesaloniceni 4:13-17

¹³ Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde.

¹⁴ Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El.

¹⁵ Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.

¹⁶ Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos.

¹⁷ Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

Zaharia 14:4

⁴ Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate, spre miazăzi.

Referindu-se la ce face Hristos la sfârșitul mileniului, Ellen G. White a scris: „Hristos coboară pe Muntele Măslinilor, de unde S-a înălțat după înviere și unde îngerii au repetat făgăduința revenirii Sale. Profetul spune: «Atunci va veni Domnul, Dumnezeuul meu, și toți sfinții împreună cu El! Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc [...] și se va face o vale foarte mare. [...] Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume» (Zaharia 14:4,5,9). În timp ce Noul Ierusalim, în splendoarea lui orbitoare, coboară din ceruri și se așază pe locul curățat și pregătit să-l primească, Hristos împreună cu poporul Său și cu îngerii intră în Cetatea Sfântă” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 662, 663).

Privește la speranța care ne-a fost dată prin Isus! Gândește-te cât de grea ar fi viața dacă totul s-ar termina, pentru totdeauna, cu moartea.

Miercuri, 28 mai

Vin și sânge

5. Studiază Psalmul 75, apoi Matei 26:26-29 și Apocalipsa 14:7-12. Ce anume contează la judecată?

Psalmul 75

¹ Te laudăm, Dumnezeuule, Te laudăm; noi, care chemăm Numele Tău, vestim minunile Tale!

² „Atunci când va veni vremea hotărâtă”, zice Domnul, „voi judeca fără părtinire.

³ Poate să se cutremure pământul cu locuitorii lui: căci Eu îi întăresc stâlpii.” (Oprire)

⁴ Eu zic celor ce se fălesc: „Nu vă făliți!”, și celor răi: „Nu ridicați capul sus!”

⁵ Nu vă ridicați capul așa de sus, nu vorbiți cu atâta trufie!

⁶ Căci nici de la Răsărit, nici de la Apus, nici din pustiu nu vine înălțarea.

⁷ Ci Dumnezeu este Cel ce judecă: El coboară pe unul, și înalță pe altul.

⁸ În mâna Domnului este un potir, în care fierbe un vin plin de amestecătură. Când îl varsă, toți cei răi de pe pământ sug, îl sorb și-l beau până în fund!

⁹ Eu însă voi vesti pururi aceste lucruri; voi cânta laude în cinstea Dumnezeului lui Iacov.

¹⁰ Și voi doborî toate puterile celor răi: puterile celui neprihănit însă se vor înălța.

Matei 26:26-29

²⁶ Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, zicând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu.”

²⁷ Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: „Beți toți din el;

²⁸ căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.

²⁹ Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu.”

Apocalipsa 14:7-12

⁷ El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

⁸ Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!”

⁹ Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână,

¹⁰ va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.

¹¹ Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!

¹² Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Există păreri potrivit cărora acest psalm ar fi fost cântat după decimarea miraculoasă a armatei lui Sanherib (2 Cronici 32; 2 Împărați 19) – o istorisire care pare să facă trimitere la distrugerea finală a celor răi, din Apocalipsa 20. Poporul lui Dumnezeu se află în Cetatea Sfântă împreună cu împăratul lui neprihănit, când armatele celui rău vin și îi înconjoară, iar apoi sunt distruse de Dumnezeu Însuși.

Unul dintre lucrurile ce vor fi corectate de Dumnezeu la judecată este însușirea abuzivă a puterii din lumea noastră decăzută. Oamenii căzuți nu mai trăiesc pentru alții sau pentru gloria lui Dumnezeu, ci pentru ei înșiși. Astăzi, în multe privințe, trăim consecințele faptului că am ales să credem că nu există niciun sens sau standard moral obiectiv în univers. Filozoful Friedrich Nietzsche a insistat că, pentru a exista un sens, trebuie să îl inventăm noi înșine și să pretindem că universul există pentru noi. Fiecare persoană, de fapt, se comportă ca și cum ar fi un dumnezeu. (Cineva s-ar putea întreba: *Cât de bine a funcționat această filozofie pentru Nietzsche însuși?* El s-a prăbușit pe o stradă din Italia, după ce a încercat să oprească un om care bătea un cal. Apoi și-a petrecut următorii 11 ani într-o stare semicatatonică și a murit în anul 1900).

Oricât de grave ar fi problemele, în calitate de credincioși ni se reamintește să trăim cu speranță și să nu judecăm viitorul după evenimentele curente. Este ușor să cădem în disperare atunci când vedem cum stâlpii civilizației sunt erodați constant de inima și mintea celor fără Dumnezeu sau de cei a căror viziune despre Dumnezeu nu se regăsește în Biblie. Trăim într-o perioadă în care valorile morale, chiar și lucruri elementare precum sexul uman – masculin și feminin –, se află sub asalt, cel puțin în unele părți ale lumii. Anumite tipuri de imoralitate, lucruri despre care multor oameni le-ar fi fost rușine să vorbească, chiar și în privat, sunt acum lăudate și aplaudate public. Atât de gravă este situația.

Deși trebuie să ne facem partea acum în încercarea de a le face altora viața mai bună, de ce este întotdeauna important să ne amintim că va fi nevoie de distrugerea totală a acestei lumi și de recrearea ei supranaturală, înainte ca toate lucrurile să fie, în cele din urmă, îndreptate?

„Ca să se cunoască mântuirea Ta”

6. Cum te ajută imnul de laudă din Psalmul 67 să înțelegi rolul poporului lui Dumnezeu în cele relatate în Apocalipsa 14:6-12?

Psalmul 67

- ¹ Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne binecuvânteze, să facă să lumineze peste noi fața Lui, (Oprire)
- ² ca să se cunoască pe pământ calea Ta, și printre toate neamurile mântuirea Ta!
- ³ Te laudă popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă.
- ⁴ Se bucură neamurile și se înveselesc; căci Tu judeci popoarele cu nepărtinire și povățuiești neamurile pe pământ. – (Oprire)
- ⁵ Te laudă popoarele, Dumnezeule, toate popoarele Te laudă.
- ⁶ Pământul își dă roadele; Dumnezeu, Dumnezeul nostru, ne binecuvântă,
- ⁷ Dumnezeu ne binecuvântă, și toate marginile pământului se tem de El.

Apocalipsa 14:6-12

- ⁶ Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.
- ⁷ El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”
- ⁸ Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!”
- ⁹ Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână,
- ¹⁰ va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.
- ¹¹ Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!
- ¹² Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”

Inginerii de la MIT au creat o vopsea neagră care face obiectele aproape invizibile. Creată din nanotuburi de carbon, aceasta poate să absoarbă 99,995% din lumina vizibilă. Chiar și cea mai puternică lumină nu reușește să facă vizibile obiectele acoperite cu aceasta.

Psalmul 67 începe cu un apel ca Dumnezeu să „facă să lumineze peste noi Fața Lui, ca să se cunoască pe pământ calea Lui” (Psalmii 67:1,2). Prin planul de mântuire, Dumnezeu a asigurat o cale pentru ca păcătoșii să fie primiți din nou în prezența Lui imediată, glorioasă, fără a fi distruși de slava Sa; și chiar și acum, în această viață, jertfa Domnului Hristos face posibil ca fața lui Dumnezeu să strălucească asupra noastră.

Ba, mai mult, Dumnezeu intenționează ca noi să reflectăm lumina Sa pentru restul lumii. Aceasta a fost sarcina dată poporului Israel: templul trebuia să fie o casă de rugăciune pentru toate popoarele: „Îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile-de-tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:7).

În acest psalm, David ne amintește că Dumnezeu dorește „ca să se cunoască pe pământ calea Lui și printre toate neamurile mântuirea Lui” (Psalmii 67:2). În mod tragic, poporul lui Dumnezeu a dezamăgit adesea în această privință. Istoria poporului Israel conține câteva capitole întunecate, la fel ca istoria bisericii creștine. Este ca și cum ne-am fi vopsit inimile cu o substanță ultraîntunecată, mulțumindu-ne să absorbim lumina lui Dumnezeu fără să o reflectăm.

Uneori, tratăm mișcarea lui Dumnezeu din zilele sfârșitului ca pe un fel de salon de așteptare privilegiat, rezervat doar călătorilor de la clasa I, și părem destul de mulțumiți de faptul că restul lumii trebuie să stea în sala de așteptare zgomotoasă și incomodă, cu oameni nepregătiți pentru călătoria care urmează. Biserica rămășiței din Apocalipsa 14 însă nu se mulțumește doar să stea pe Sion împreună cu Hristos, bucurându-se de prezența Lui. În schimb, ea e înfățișată în zbor deasupra pământului, îndemnând lumea să i se alăture pe muntele sfânt al lui Dumnezeu.

Ce obligații ar trebui să simțim că avem noi, ca biserică și ca indivizi, când vine vorba de a-i învăța pe alții adevărurile pe care le iubim atât de mult?

Un gând de încheiere

Suplimentar: Psalmul 133; Faptele apostolilor 1:4-9 și Apocalipsa 5:4-7

„În perioada patriarhală, influența Duhului Sfânt se manifestase deseori în mod remarcabil, însă niciodată în deplinătatea ei. Acum, ascultând de cuvântul Mântuitorului, ucenicii au înălțat rugăciuni fierbinți pentru acest dar și, în cer, Domnul Hristos a adăugat și mijlocirea Sa. El a cerut darul Duhului, ca să-l poată revărsa asupra poporului Său” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 37).

Când ne-a spus să vestim lumii Evanghelia, Hristos nu ne-a lăsat să ghicim singuri cum s-ar putea realiza lucrul acesta. Lucrarea este condusă din sanctuarul ceresc. Misiunea noastră este în întregime acoperită de Hristos: El ne îndrumă și ne conferă autoritate. Este lucrarea *Lui*, nu a noastră: ni se cere să mergem după El. Vei observa că așa a fost și cu poporul Israel: Dumnezeu le-a cerut israeliților să Îi urmeze indicațiile, iar apoi a făcut imposibilul posibil. Duhul Sfânt lucrează deja în inima semenilor noștri; ni se cere să fim prezenți atunci când vine momentul deciziei, astfel încât să îi putem invita să se alăture poporului lui Dumnezeu care stă alături de Miel pe muntele Sion. Nu e nevoie să inventăm noi mijloace și metode, pentru că niciodată n-am fost noi la conducerea lucrării.

Zilnic: Geneza 32 – 38; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 22

Cum s-a uitat Iacov la fața lui Esau?

Care dintre fiii lui Iacov i-au ucis pe toți bărbații din Sihem?

Ce a făcut Iacov cu cerceii de urechi din familia lui?

Ce fel de groapă era cea în care a fost aruncat Iosif?

Ce fel de impresie a făcut Pavel asupra multor minți când a vorbit despre lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc și despre revenirea Lui?